

РЕШЕНИЕ

№ 5258

гр. София, 23.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **9191** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против частта от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221019004668-091-001/04.06.2020 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1271/17.08.2020 г. Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключения на съдебнотехническа, съдебносчетоводна експертиза, приети без възражения от страните; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представя допълнително и писмена защита.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 1271/17.08.2020 г. мотиви. Желает юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското.

Ревизия е първа за данъчните периоди по ЗДДС – м.м. 12.2018 г. – 02.2019 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник сектор“ заповеди. Въз основа на съставен РД № Р-22221019004668-092-001/06.04.2020 г. (л. 51 от делото) е издаден процесният РА (л. 33). Решаващия административен орган, с Решение № 1271/17.08.2020 г. е потвърдил акта в оспорената част по ЗДДС, относно непризнато право на приспадане данъчен

кредит (204 384, 24 лева), за данъчен период м. 12.2018 г. Предмет на спора по делото е именно тази част от РА № P-22221019004668-091-001/04.06.2020 г., касаеща конкретно фактури с предмет „аванс по договор“, издадени от [фирма], както следва: № 17/21.12.2018 г. (ДДС 128 769, 50 лв.); № 18/21.12.2018 г. (ДДС 40 546, 12 лв.); № 19/21.12.2018 г. (ДДС 35 068, 62 лв.).

През ревизираните периоди на дружеството е декларирало основна дейност консултантски услуги, в сферата на информационните технологии в медицинския сектор, иновации в медицинския сектор, социални дейности. Не е разполагало (не разполага) със собствени или наети обекти, персонал. От м. 05.2017 г. едноличен собственик на капитала е било [фирма] (предишно „Д. груп“. Управител на дружеството от м. 06.2017 г. е бил К. С. К.. Считано от 05.03.2019 г. едноличен собственик е П. П., който от м. 03.2019 г. е и управител.

Ревизията е извършена по повод Искане №10-53-06-1001/17.06.2019 г., по реда на чл. 129, ал. 1 ДОПК, във връзка с приключила процедура по чл. 92, ал. 1, т. 4 ЗДДС.

Приетите и налични в делото доказателства разкриват следната хронология и съдържание на фактическите обстоятелства, касаещи оспорената пред Съда част от ревизионния акт.

Ревизираното дружество е представило Споразумение за сътрудничество, от 10.10.2018 г. с [фирма], съгласно което е приело „пряко и/или чрез сътрудничества“ да „направи проверка и да създаде, ако е възможно, условия за развитие на платформа, която да е в състояние да предостави услуги и функционални продукти за дейността“ на възложителя. Договорено е първоначално възнаграждение за изпълнителя - 550 000 евро, представляващо 20% от необходимите средства по приетия бизнес план за стартиране на проекта. Според споразумението: през първото тримесечие на 2019 г. е следвало да се извърши проверка на ситуацията, чрез определени методологии, по изискване на [фирма] и при положителна оценка от негова страна, да „се премине към следваща фаза на изпълнение и към съответните следващи плащания по допълнителни споразумения“; „тарифен план на услугите, които ще бъдат извършени, и техническите спецификации на последните“ да бъдат обективирани в приложение към споразумението, което е следвало да бъде сключено, в срок до 15.06.2019 г. и да бъде предложено за одобрение от възложителя. Във връзка с това споразумение [фирма] издало три фактури, с предмет „уеб услуги“: №№ 0..5/21.12.2018 г. (ДО 213 400,61 лв.); 0..6/21.12.2018 г. (ДО 677 734, 21 лв. и 0..7/22.12.2018 г. (ДО 184 571, 68 лв.), без да е начислен ДДС, като ревизиращите квалифицирали основанието за неначисляване, по чл. 21, ал. 3 ЗДДС. Към фактурите са приложени и банкови извлечения, видно от които са получени две плащания от [фирма]: на 24.01.2019 г. - 120 000 евро и на 13.05.2019 г. - 430 000 евро.

На 28.11.2018 г. (преди да издаде трите фактури) [фирма] сключило споразумение за сътрудничество с [фирма], с което възложило „пряко и/или чрез сътрудничества“ създаването в България на „организация, която да е в състояние да изгради и администрира информационен Х., в сферата на ИТ, за обслужване на софтуерна поддръжка и управление на високотехнологична рентгенова и др. медицинска апаратура от последно поколение, намираща се в различни болнични, доболнични заведения и клиники в Обединени Мексикански щати“. Договорено е, до м. 06.2019 г. [фирма] да предостави на [фирма] „оперативен детайлен план, който да предвижда внедряването и прилагането на ERP система, както и да пристъпи към набирането на необходимия за изпълнението персонал и първоначалното му информационно

обучение, в собствен или нает офис. Уточнено е, че през първите месеци на 2019 г. ERP - софтуерът следва да бъде въведен и тестван, с цел създаване на работно място за изпълнение на услугите. В тази връзка е прието [фирма] да получи първоначално възнаграждение от 522 500 евро, без начислен ДДС, които „са достатъчни за реализация на началната фаза на проекта“. Според споразумението, през първото тримесечие на 2019 г. е следвало да се извърши проверка на ситуацията и при необходимост да се предоставят допълнителни ресурси. Издадени са от [фирма] процесните, спорни фактури, с предмет „услуга“: № 17/21.12.2018 г. с начислен ДДС - 128 769, 50 лв.; № 18/21.12.2018 г. с начислен ДДС - 40 546, 12 лв. и № 19/21.12.2018 г., с начислен ДДС - 35 068, 62 лв. Според представените банкови извлечения, жалбоподателят е платил само част от фактурираната сума: на 25.03.2019 г. – 80 000 лв.; 03.06.2019 г. – 289 197 евро; 08.07.2019 г. – 50 000 лв. В допълнително предоставени писмени обяснения от 03.07.2019 г. е декларирал, че останалата част от възнаграждението по фактурите не била изискуема и просрочена, а страните продължавали работата по съвместния проект.

В писмени обяснения от [фирма] е пояснено, че: дружеството е презентирало W.-система, която [фирма] да прецени, дали би била от полза за неговия клиент; „още през лятото на 2018 г.“ [фирма] е създадо контакти с [фирма], от което са придобити права върху специфична W.- система, която са намерили за изключително подходяща, за дейностите по консултантски услуги в медицинския сектор. От [фирма] са представени: Договор за лиценз № 180901/03.09.2018 г., според който получава от [фирма] „персонален, неизключителен, свободно отменяем, ограничен, без право на прехвърляне, подлицензиране и преотстъпване, лиценз за използване на софтуерна система W., описана в приложение № 1, срещу заплащане на годишна лицензионна такса, както и услуги по инсталирането и поддръжката ѝ, за срок на договора две години от инсталацията; Приложение № 1, според което „системата осигурява планиране и управление на проекти и задачи към служители...“, и съдържа подробно описани модули – „администрация“, „HR модул“, „хонорарен акаунт“, „задачи“, „клиенти“, „мениджмънт“, „проекти“, „календар“, „доставчици“ и др.; приложение 2, според което е уговорена инсталационна такса от 5 040 лв. и месечна лицензионна такса - 4 900 лв., или 99 960 лв. за целия, двугодишен период на договора; приемо-предавателен протокол от 17.12.2018 г. за приемане на извършени услуги от [фирма]; копие от протокол от 15.02.2019 г. за проведено обучение, през периода от 11.2018 г., до 02.2019 г. за работа с информационна система W., в което са взели участие управителите на дружеството – К. К., М. Н. и Г. Н., както и Д. А. (съдружник); допълнително споразумение от 10.01.2019 г., според което [фирма] е договорили с [фирма] да подбере доставчик за извършване на възложените дейности, като избраният доставчик „следва да има капацитета и ресурса за бъдеща поддръжка и надграждане на платформата“, както и „възможност за провеждане на обучения“; протокол от 23.01.2019 г., според който е представена софтуерната система W., на [фирма], „посредством телеконферендна връзка“, а последното е получило „цялата необходима информация, както и всички кодове и адреси, необходими за боравене със системата“. От ревизираното дружество са изискани: документи за внедряване на системата, както и копие от детайлен оперативен план, който е следвало да бъде съставен, съгласно споразумението за сътрудничество; данни за предоставени услуги

към [фирма] през ревизирия период, но от [фирма] не са ангажирани доказателства за това.

Ревизиращите органи, като са съпоставили гореописаните данни, са изложили следните констатации: управител на [фирма] през периода на разглежданите сделки е бил К. С. К., а не П. П., който е сключвал всички споразумения, следователно последният не е имал представителна власт да ангажира дружеството; от друга страна, през същия период един от управителите на [фирма] е бил именно К. С. К., което определя двете дружества като „свързани лица“, по смисъла на §1, т. 3 ДР ДОПК; [фирма] и [фирма] са били сред съдружниците на [фирма], което към момента на сделките е притежавало, чрез [фирма] дялове от капитала на [фирма]; липсва бизнес план, описан като част от споразумението, от 10.10.2018 г., между [фирма] и [фирма], както и тарифен план, който е следвало да бъде подписан до 15.06.2019 г. и доказателства за извършена проверка по „методология на възложителя“; няма доказателства за начина, по който е формирано възнаграждението от 550 000 евро, както и: актове/протоколи за правомощията на лицата, количествено-стойностни показатели, вид и момент на извършване на услуги; на 21.12.2018 г. са фактурирани услуги, чиито технически спецификации е следвало да се изготвят до 15.06.2019 г. (т.е. – не са били изготвени), а с протокола от 23.01.2019 г. е приет софтуерен продукт W., като резултат от споразумението между страните.

Анализът на данните е дал основание на съставителите на РД да обосноват следните мотиви.

[фирма], според споразумението от 10.10.2018 г. е възложило „пряко и/или чрез сътрудничества проверка и създаване (ако е възможно), условия за развитие на платформа, която да е в състояние да предостави услуги и функционални продукти за дейността“ на възложителя“. В този смисъл е преценено, че данните за вида, същността и характера на фактурираните от [фирма], към [фирма] услуги (спорните фактури), както и за пряката връзка между тези покупки и възложените дейности от страна на [фирма], са противоречиви; представените от [фирма] писмени документи, според които е провело обучение на управителите и съдружника в [фирма], от м. 11.2018 г. до м. 02.2019 г. не установяват пряка връзка между презентирания и предоставени модули на софтуерната система за управление на финанси, човешки ресурси, счетоводство и пр., и нейната пригодност за обслужване на софтуерна поддръжка и управление на високотехнологична рентгенова/скенерна и медицинска апаратура, какъвто е бил предметът на сделката между жалбоподателя и [фирма]; според лицензионния договор, който лицензополучателят [фирма] не е имал правото да прехвърля/преотстъпва софтуерната система; във връзка с фактурираните с процесните, спорни фактури услуги, не са ангажирани данни за ценообразуване, а фактурираните суми не са били платени изцяло, както бе споменато по – горе.

Горните констатации и мотиви са дали основание на съставителите на РД да заключат (стр. 12 от доклада, л. 56 от делото), че издадените от [фирма] фактури: „не отразяват обективната действителност, тоест не е налице реално извършена доставка на услуга; услугата, фактурирана като предмет на доставките не е извършвана между страните, посочени като доставчик и получател; създадена е една правна привидност, зад която не стои реална доставка на услуга“. С позоваване на чл. 68, ал. 1, т. 1, вр. чл. 9 ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 204 384, 24 лв.

Осъществените по време на ревизията процесуални действия, описани подробно в РД

и интерпретирани в решението на ответника, дават основание на Съда да приеме, че органите по приходите са изследвали обективно и всестранно всички, релевантни за спорните доставки обстоятелства. Като съобразява изложените по – горе констатации, вкл. тези на ответника, както и заключенията на съдебносчетоводната, съдебнотехническата експертиза, Административен съд София - град приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2, чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 1271/17.08.2020 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С.. По същество жалбата е неоснователна.

Заключението на съдебносчетоводната експертиза е изготвено на базата на наличните по делото документи и всъщност дава отговори на въпроси, които по принцип не са спорни, относно: включени ли са от страна на [фирма] процесните фактури в дневниците за продажби и в справките-декларации по ЗДДС, съответно – отразени са счетоводно фактурите и начослен ли е от „доставчика“ ДДС по процесните фактури; как процесните фактури са отразени в счетоводството на [фирма], съответно - как са отразени фактурите, издадени от [фирма], към клиента [фирма]? Експертните отговори на тези въпроси са положителни за дружеството – жалбоподател, но това не променя извода за недоказаност на твърдението, че с процесните фактури от [фирма] са документирани реално извършени доставки на услуги. Показанията на свидетеля на жалбоподателя – К. К. (управител на [фирма]) също не дават основание за противното. Свидетелят твърди, че дружеството, което е представлявал е: „закупило лицензите, интегрирало системата, извършило обучение на персонала, създадо задачи, в резултат на което „оперативната система заработила, съгласно заданието на договора“, но уточнява, че всичко това е сторено от „У. трейд“. Свидетелят не дава сведения, дали софтуерният продукт е бил фактически предоставен на [фирма].

Ответникът представи по време на съдебното производство писмени доказателства (л.л. 195-233 от делото) за проведена от него кореспонденция с [фирма] – автор на продукта. На зададените му от директора на Дирекция „ОДОП“ – С. въпроси управителят на [фирма] е отговорил писмено следното (обобщено): [фирма] не е внедрявала или давала достъп на [фирма] до W., собственост на [фирма] и не ни му е известно, дали [фирма] са прехвърлили достъпа си на „Д. медикал хелп“; договорът за лиценза, от 03.09.2018 г. с [фирма] е бил активен от 20.12.2018 г., до 19.12.2019 г.; предоставеният на [фирма] потребителски достъп не е позволявал управление на системата от трето лице, което да я използва за собствени цели – такъв, администраторски достъп е притежавала само [фирма]; достъпът до системата се осъществява отдалечено, чрез сървър на „У. трейд“, на който е инсталирана, като не се изисква инсталиране на конкретно устройство електронно устройство (компютър, таблет).

Изготвената по инициатива на оспорващото дружество съдебнотехническа експертиза е отговорила на въпросите: разполага ли жалбоподателят [фирма] с инсталирана и внедрена информационна система за управление на ресурсите, предоставена от доставчика [фирма]; какво представлява информационната система по т. 1, какви модули, компоненти и функционалности съдържа; софтуерният продукт съдържа ли модулите, компонентите и функционалностите, посочени в Протокол от 23.01.2019 г.). На така поставените въпроси вещото лице е дало следните отговори: „на базата

на извършената демонстрация, предоставени данни и информация от документите по делото, може да се направи заключение, че процесната специализирана информационна система за управление на ресурсите била приета с приемо-предавателен протокол от 17.12.2018 г. и въведена в експлоатация на 20.12.2018 г.; на същата дата били предоставени лиценз за ползване и потребителски имена, и пароли за достъп до нейните ресурси; системата съдържа модулите, компонентите и функционалностите, посочени в Протокол от 23.01.2019 г.; същите не бяха установени чрез пряк достъп с профилите на администратора и служителите на [фирма], тъй като договорът за лиценз бил прекратен с протокол от 19.12.2020 г., поради изтекъл срок, на базата на което бил преустановен достъпът и заличени всички потребителски и лични данни, съгласно протокол от 20.12.2020 г.". Това заключение Съдът кредитира дотолкова, доколкото потвърждава твърденията, че: [фирма] е получило от „У. трейд“ лиценз за ползване, потребителски имена и пароли за достъп до ресурсите на W., за конкретния период от време. Експертното заключение обаче, не подкрепя извода, че по този начин [фирма] е извършило документираната с фактурите, №№17/21.12.2018 г.; 18/21.12.2018 г. и 19/21.12.2018 г. услуга, според уговореното със Споразумение за сътрудничество от 28.11.2018 г. с [фирма], а именно: „сздаването в България на **организация**, която да е в състояние да изгради и администрира информационен X., в сферата на ИТ, за обслужване на софтуерна поддръжка и управление на високотехнологична рентгенова и др. медицинска апаратура от последно поколение, намираща се в различни болнични, доболнични заведения и клиники в Обединени Мексикански щати“.

Каза се , че споразумението от 10.10.2018 г. между [фирма] и [фирма] е за „**проверка и създаване (ако е възможно), условия за развитие** на платформа, която да е в състояние да предостави услуги и функционални продукти за дейността“ на възложителя“. В тази връзка, няма безспорни доказателства, че лицата, на които са създадени от „У. трейд“ потребителски имена и са предоставени пароли за достъп до W.: реално са ползвали системата; притежавали са компетентности, даващи им възможност да преценят, дали системата отговаря на изискванията „да обслужва и управлява високотехнологична рентгенова и др. медицинска апаратура от последно поколение, намираща се в различни болнични, доболнични заведения и клиники в Обединени Мексикански щати“. Липсват доказателства и за това, че само посредством създадените от „У. трейд“ потребителски имена и предоставени пароли за достъп до W., по договора с [фирма], последното е изпълнило задължението си по споразумението с [фирма] да „изгради и администрира информационен X., в сферата на ИТ“. Въпреки заключението на техническата експертиза и поясненията от управителя на „У. трейд“ (последните – по инициатива на ответника), в крайна сметка дружеството – жалбоподател не изясни и не доказа изпълнение на услугата, документирана с издадените от [фирма] спорни данъчни фактури. Дори да бъде прието, че с получаването

(закупуването) на лиценз от „У. трейд“ [фирма] е „изградило имформационен хъб“, няма данни за администрирането му, в полза и за целите на споразумението между [фирма] и [фирма]. В., според определението в У. за хъб (hub) или „концентратор – възел на мрежата“, това е „вид мрежово оборудване, което регенерира сигнала по мрежови кабел с усукани двойки, който затихва на разстояние по-голямо от 100 м.; след като получи сигнал (пакет) на един от входовете (портовете) си, го препраща на всички останали; работи на физическо ниво и не изисква програмно осигуряване; мрежовите хъбове са опростени предавателни устройства. Те не управляват трафика, който минава през тях, а само го предават на всички портове. Поради това се получава натоварване на мрежата. Х. не са наясно с това, какъв е източникът и кой е получателят на пакетите, които минават през тях“. Неподкрепени са доказателства и твърденията за проведено обучение за работа с W.. Няма доказателства и не се твърди, резултати от презентацията на софтуера да са били предоставени (съобщени) на [фирма], както и, че такава възможност е била осигурена, според цитираното лицензионно споразумение. В дневниците за продажби на [фирма] не са отчетени, както последващи продажби към [фирма], така и покупки от [фирма], след като се твърди, че и по двете сделки получените суми касаят авансови плащания. По отношение условията за признаване право на данъчен кредит, когато е на лице авансово плащане, Съдът изцяло споделя мотивите на ответника (Решение № 1271/17.08.2020 г.), с позоваване на постановени от СЕС решения по дела С-107/13, С-234/11, С-285/11, С-419/02, С-89/99, С-643/11, в смисъл, че: „преценката за правото на приспадане на данъчен кредит при авансово плащане ще се счита обективна и обоснована, когато: за установени релевантни обстоятелства по отношение на бъдеща за изпълнение облагаема доставка, които са известни към датата на извършеното авансово плащане, както и когато са налице факти и/или обстоятелства за липса на облагаема доставка и/или са налице доказателства за данъчна злоупотреба с ДДС, към момента на извършено авансово плащане; извършването на корекция, при наличие на право на приспадане на данъчен кредит при авансово плащане следва да се преценява съобразно всички известни релевантни обстоятелства, относно несигурността на бъдеща доставка, както и че самото ревизирано лице не извършва данъчна измама, или че същото не е знаело или не е можело да знае, че авансовото плащане в полза на доставчика му всъщност няма за предмет доставка на стоки по издадената му за него фактура; правото на приспадане следва да бъде отказано, след като се установи, че самият получател по доставката извършва данъчна измама или в случай, че бъдат установени обективни данни, въз основа на които може да се заключи, че същият е знаел или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре или надолу по веригата от доставки“.

Приспадането на данъчен кредит за авансови плащания (каквито се твърди с

жалбата да са процесните) предполага наличие на основание за извършване на съответното авансово плащане, което в случая се твърди да е, съгласно сключеното споразумение за сътрудничество, от 28.11.2018 г., между [фирма] и [фирма]. Извършените обаче разплащания по банков път, не кореспондират по време и по стойности със стойностите, посочени в процесните, издадени от [фирма] фактури. Издадените от Д. медикал хелп“ Е. фактури, за получени от Тези де мехико“ АД 550 000 евро са за м. 12.2018 г., но тази сума е получена на две части, не при издаването на фактурите, а през м. 01.2019 г. и през м. 05.2019 г. От друга страна, получените три (спорните) фактури от [фирма] с предмет „аванс по договор“ и стойност, в общ размер на 1 226 305 лв. (с включен ДДС), са издадени на 21.12.2018 г., като няма данни за извършени плащания преди издаването на фактурите или в деня на издаването им. Според наличните в ревизионната преписка банкови извлечения и платежни нареждания, извършени са три плащания, които като стойност не съвпадат с фактурите от м. 12.2018 г. – 80 000 лв. на 25.03.2019 г.; 289 197 евро на 03.06.2019 г. и на 08.07.2019 г. – 50 000 лв., или общо платени – 695 620,17 лв. За разликата, в размер на 530 684, 83 лв. [фирма] е декларирало в хода на ревизията, че не е изискуема/не е просрочена. При тези данни „авансово плащане“ не е било налично, към датите на издаване на фактурите или в същия данъчен период, нито в посочените във фактурите размери. Към м. 12.2018 г. и в по-късен момент не е настъпило данъчно събитие, понеже няма конкретни доказателства, че жалбоподателят е получил услуга от [фирма].

Наличието на данъчна фактура, която от външна страна отговаря на регламентираните изисквания за форма, отразена е в счетоводството и по нея (както е в случая) е извършено плащане на данъчната основа и на ДДС, не е достатъчно да обуслови законосъобразно упражняване правото на приспадане на данъчния кредит. Неизменно е и условието да са изпълнени предвидените в директивата за ДДС процесуални и материалноправни основания за упражняването на правото на приспадане, и в частност условието, притежаваната от данъчнозадълженото лице фактура да удостоверява действителното извършване на доставката на стоки или на услуги. Характерът на ДДС и изискванията за възникване правото на приспадането му налагат да бъде установено по несъмнен начин, че документираната доставка е действително извършена. За процесния случай жалбоподателят не опроверга изложените по – горе констатации.

В тази връзка Съдът изцяло споделя извода на издателите на ревизионния акт и на ответника за наличие на документиране с процесните данъчни фактури, представляващо „симулация“, сочеща на знание у [фирма], че участва в механизъм, целящ неправомерно ползване на данъчен кредит. При това не е необходимо събраните по време на ревизията доказателства за данъчна измама да са само преки, но не и косвени. За целите на законосъобразното упражняване правото на приспадане на ДДС, за разлика от доказването, чрез способите на НПК, е достатъчно наличието на обосновано и с косвени данни

предположение. По аргумент от решението по дело № С-18/2013 г. ([фирма]) Директивата за ДДС не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато се установява, че не е извършена доставка, тъй като „доставчикът“ не е разполагал с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната му документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама. По време на процесната ревизия са установени обективни факти, които подкрепят изводите на издателите на ревизионния акт и на ответника. След като правото на приспадане на ДДС е упражнено неправомерно, законосъобразно с обжалваната част от РА № Р-22221019004668-091-001/04.06.2020 г. е отказано приспадане на ДДС, в общ размер на 204 384, 24 лева, за данъчен период м. 12.2018 г., начислен с издадените от [фирма], фактури, №№: 17/21.12.2018 г.; 18/21.12.2018 г.; 19/21.12.2018 г.

Оспореният Ревизионен акт № Р-22221019004668-091-001/04.06.2020 г. е материално законосъобразен и обоснован, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид регламетираните с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 4 574 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против частта от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221019004668-091-001/04.06.2020 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с Решение № 1271/17.08.2020 г., относно отказано право на приспадане на ДДС, в общ размер на 204 384, 24 лева, за данъчен период м. 12.2018 г., начислен с издадените от [фирма], фактури, №№: 17/21.12.2018 г.; 18/21.12.2018 г.;

19/21.12.2018 г.

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 4 574 лв. (четири хиляди, петстотин и седемдесет и четири лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: